

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลการสอนศิลปวิจารณ์ตามแนวทฤษฎีของ ปิ่น เอ มิทเลอว์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปวิจารณ์ของนิสิตสาขาวิชาศิลปศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย สรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการสอนศิลปวิจารณ์ตามแนวทฤษฎีของ ปิ่น เอ มิทเลอว์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปวิจารณ์ด้านความรู้ความเข้าใจและด้านความสามารถทางการวิจารณ์ศิลปะ

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนิสิตสาขาวิชาศิลปศึกษา ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนปลาย ปีการศึกษา 2539 ภาควิชาศิลปศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 13 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาและรวบรวมข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนศิลปวิจารณ์ แนวคิดและทฤษฎีการรับรู้ทางศิลปะลักษณะทั่วไปของศิลปวิจารณ์ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับศิลปวิจารณ์ ปิ่น เอ มิทเลอว์ ทฤษฎีการรับรู้ทางศิลปะ จากเอกสาร วารสาร บทความ ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ แล้วสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย

1. แผนการสอนศิลปวิจารณ์ตามแนวทฤษฎีของ ปิ่น เอ มิทเลอว์.

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. แบบฝึกการวิจารณ์ผลงานศิลปะ ประกอบด้วยภาพถ่ายและภาพสไลด์ ผลงาน

จิตรกรรมของศิลปิน Pierre Auguste Renoir ชื่อภาพ "Luncheon of the Boating Party" (Denvir, 1993)

4. แบบประเมินตนเอง5. แบบสอบถามความคิดเห็น

เมื่อผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือ และอาจารย์ที่ปรึกษาได้ตรวจสอบความถูกต้องแล้ว จึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ จากนั้นนำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบฝึกการวิจารณ์ผลงานศิลปะ ไปทดลองใช้กับตัวอย่างประชากร ซึ่งมีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่จะทำการทดลอง แล้วนำมาปรับปรุงให้สมบูรณ์

อนึ่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในที่นี้ได้แก่ แผนการสอนศิลปะวิจารณ์ แบบประเมินตนเอง และแบบสอบถามความคิดเห็น ผู้วิจัยมุ่งเน้นความตรงเชิงเนื้อหาที่สอดคล้องตามแนวทฤษฎีของยีน เอ มิทเลอร์เป็นสำคัญ

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยในที่นี้ใช้แบบแผนการทดลอง แบบ Randomized Single Group Pretest-Posttest Design (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2536) โดยผู้วิจัยดำเนินการทดลองเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากนิสิตสาขาวิชาศิลปศึกษา ชั้นปีที่ 3 ภาควิชาศิลปศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในภาคเรียนปลาย ปีการศึกษา 2539 จำนวน 13 คน โดยมีวิธีดำเนินการทดลอง ดังนี้

1. ก่อนการทดลอง ให้นิสิตทำแบบทดสอบศิลปะวิจารณ์ และแบบฝึกการวิจารณ์ผลงานศิลปะ ทำการตรวจและเก็บคะแนนเพื่อเป็นคะแนน pretest
2. ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ด้วยตนเอง จำนวน 2 ครั้ง โดยมีระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์
3. หลังการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้
 - 3.1 ให้นิสิตทำแบบทดสอบศิลปะวิจารณ์ และแบบฝึกการวิจารณ์ผลงานศิลปะ
 - 3.2 ให้นิสิตประเมินความสามารถทางการวิจารณ์ศิลปะหลังจากการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินตนเอง
 - 3.3 ให้นิสิตตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน
4. นำคะแนนที่ได้จากข้อ 1 และข้อ 3 มาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำคะแนนภาคาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากแบบทดสอบศิลปวิจารณ์และแบบฝึกการวิจารณ์ผลงานศิลปะ โดยการทดสอบค่า t (t-test) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS\PC

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

(1) การทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งแสดงว่าการเรียนการสอนศิลปวิจารณ์ตามแนวทฤษฎีของ ปิ่น เอ มิทเลอร์ ช่วยพัฒนาความรู้ความเข้าใจทางด้านศิลปวิจารณ์ของผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น

(2) การฝึกวิจารณ์ผลงานศิลปะ

ผลจากการฝึกวิจารณ์ผลงานศิลปะจากภาพที่กำหนดให้ตามแนวทฤษฎี ปิ่น เอ มิทเลอร์ ของผู้เรียน จำนวน 13 คน ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถทางการวิจารณ์แตกต่างกัน ซึ่งสรุปผลตามกระบวนการวิจารณ์ในแต่ละขั้น ดังนี้

(2.1) ขั้นพรรณนา (Description)

ผลการวิจารณ์ขั้นพรรณนาเรื่องราวและมูลฐานศิลปะ พบว่าในด้านเรื่องราว ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการพรรณนาเรื่องราวของภาพก่อนและหลังการทดลองได้ใกล้เคียงกัน โดยรายการเรื่องราวที่ผู้เรียนส่วนใหญ่พรรณนาถึงมากที่สุดทั้งก่อนและหลังการทดลอง คือ บรรยายภาพของภาพ รองลงมา คือ ลักษณะการแสดงออกของบุคคลในภาพ และลักษณะการแต่งกายของบุคคลในภาพตามลำดับ ส่วนการพรรณนาในรายการที่เกี่ยวกับฉากหน้าฉากหลัง และจำนวนของบุคคลในภาพ มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นและลดลงเพียงจำนวน 1 คน

สำหรับการวิจารณ์บทพรรณนาในด้านมูลฐานศิลปะ พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความสามารถพรรณนามูลฐานศิลปะก่อนและหลังการทดลองใกล้เคียงกันเกือบทุกรายการยกเว้นในรายการรูปร่างซึ่งก่อนทดลองผู้เรียนพรรณนาได้เพียง 2 คน และภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเป็น 6 คน

(2.2) ชั้นวิเคราะห์ (Analysis)

ผลการวิจารณ์วิเคราะห์จากแผนภูมิการออกแบบก่อนและหลังการทดลอง พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการวิจารณ์วิเคราะห์สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง กล่าวคือ ก่อนการทดลองผู้เรียนมีความสามารถในการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างมูลฐานศิลปะกับหลักการศิลปะในแต่ละคู่กระจายอยู่ระหว่าง 1 - 8 คน โดยมูลฐานศิลปะกับหลักศิลปะ ที่ผู้เรียนมากกว่าครึ่งหนึ่งนำมาวิจารณ์มากที่สุด (มีการกระจายอยู่ระหว่าง 7 - 8 คน) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของสีกับหลักการความกลมกลืน รองลงมาคือ ความสัมพันธ์ของเส้นกับความหลากหลาย ตามลำดับ ส่วนหลังการทดลองผู้เรียนมีความสามารถในการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างมูลฐานศิลปะกับหลักการศิลปะในแต่ละคู่กระจายอยู่ระหว่าง 1 - 11 คน ได้แก่ ความสัมพันธ์ของสีกับหลักความกลมกลืน ความหลากหลายและความเคลื่อนไหว และประการสุดท้ายคือ ความสัมพันธ์ของน้ำหนักกับหลักการดุลยภาพและความลดหลั่น

(2.3) ชั้นตีความ (Interpretation)

ผลการวิจารณ์ตีความก่อนและหลังการทดลอง พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการตีความผลงานศิลปะที่สื่อความหมายในเชิงอารมณ์ ความรู้สึก และแนวคิด ไม่แตกต่างกัน โดยผู้เรียนส่วนใหญ่ยังตีความผลงานศิลปะที่สื่อความหมายในเชิงคุณลักษณะเดิมเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ ความสุข ความปิติยินดี ความสนุกสนาน และเพลิดเพลินใจ วิถีชีวิตและค่านิยมของสังคมในอดีต สภาพสังคมในเชิงเสรีนิยม ความต้องการของมนุษย์ตามลำดับ ส่วนการตีความหมายผลงานศิลปะที่สื่อความหมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและเพศหญิง หลังการทดลอง ไม่มีผู้เรียนตีความในลักษณะนี้

(2.4) ขั้นตัดสิน (Judgment)

ผลการวิจารณ์ขั้นตัดสินก่อนและหลังการทดลอง พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการอธิบายเหตุผลการตัดสินความสำเร็จของผลงานศิลปะตามแนวทฤษฎีศิลปะ ศิลปะสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง กล่าวคือ ก่อนการทดลองผู้เรียนสามารถอธิบายเหตุผลการตัดสินตามแนวทฤษฎีศิลปะได้ จำนวน 4 คน และหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 12 คน ซึ่งจำแนกออกเป็น การตัดสินตามแนวนิยมความจริง 8 คน และแนวนิยมอารมณ์ความรู้สึก 4 คน ส่วนแนวนิยมรูปทรงไม่มีผู้เรียนตัดสินตามแนวทฤษฎีนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(1) ผลการประเมินตนเองด้านความสามารถทางการวิจารณ์ผลงานศิลปะ

จากการเรียนรู้เนื้อหาศิลปะวิจารณ์ในแต่ละรายการ ผู้เรียนประเมินการเปลี่ยนแปลงความสามารถด้านการวิจารณ์ศิลปะ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.38 ถึง 3.92 โดยรายการความสามารถที่ผู้เรียนประเมินเพิ่มขึ้นในระดับมากมี 5 รายการ ที่มากเป็นอันดับแรก ได้แก่ การบรรยายหรืออธิบายรายละเอียดของเนื้อหาสาระและเรื่องราวในผลงานศิลปะ รองลงมาคือ อธิบายความหมายและจุดมุ่งหมายของศิลปะวิจารณ์ได้ บ่งชี้ความแตกต่างในคุณค่าทางสุนทรียภาพของผลงานศิลปะได้ เช่น คุณค่าทางเรื่องราว คุณค่าทางการออกแบบ และคุณค่าทางการแสดงออก อธิบายแนวคิดพื้นฐานตามทฤษฎีศิลปะวิจารณ์ของ ปิ่น เอ มิทเลอร์ ได้ และอธิบายวิธีวิเคราะห์ผลงานศิลปะ โดยใช้แผนภูมิการออกแบบได้

รายการความสามารถทางการวิจารณ์ศิลปะ ที่ผู้เรียนประเมินเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน จำนวน 4 รายการ ได้แก่ อธิบายความสัมพันธ์ของมูลฐานศิลปะ และหลักการศิลปะได้ อธิบายการสื่อความหมายของผลงานศิลปะในเชิงอารมณ์ ความรู้สึก หรือความคิดเห็นต่าง ๆ ประเมินคุณค่าทางสุนทรียภาพของผลงานศิลปะตามแนวทางทฤษฎีของ ปิ่น เอ มิทเลอร์ ได้ และอธิบายความสัมพันธ์ของคุณค่าทางสุนทรียภาพกับทฤษฎีศิลปะได้

(4) ความคิด เห็น เกี่ยวกับการ เรียนการสอน

(4.1) ด้านเนื้อหาทฤษฎี

ผู้เรียนมีความเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านเนื้อหาทฤษฎีในระดับมาก โดยข้อที่มีความคิดเห็นมากเป็นอันดับ 1 มีจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ แนวคิดพื้นฐานตามทฤษฎีของ ปิ่น เอ มิทเลอร์ มีความเหมาะสมต่อการเรียนการสอน กระบวนการวิจารณ์ศิลปะตามแนวทางทฤษฎีของ ปิ่น เอ มิทเลอร์ เหมาะสมต่อการนำไปประยุกต์ใช้เพื่อประเมินผลงานศิลปะอื่น ๆ และคำศัพท์ต่าง ๆ ที่นำมาใช้อธิบายในเนื้อหา มีความจำเป็นต่อการวิจารณ์ผลงานศิลปะ

(4.3) ด้านกระบวนการวิจารณ์ศิลปะ

ผู้เรียนมีความเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านกระบวนการวิจารณ์ศิลปะสอดคล้องกันในระดับมากทุกข้อ โดยข้อที่มีความคิดเห็นมากเป็นอันดับ 1 มีจำนวน 3 ข้อ

ได้แก่ การวิจารณ์ขั้นพรรณนา ทำให้เข้าใจเรื่องราวและเนื้อหาสาระของผลงานศิลปะ
 การวิจารณ์ขั้นตีความ ทำให้เข้าใจการสื่อความหมายในเชิงอารมณ์ ความรู้สึกของผลงานศิลปะ
 และการวิจารณ์ขั้นตัดสิน ทำให้เข้าใจคุณค่าทางสุนทรียภาพของผลงานศิลปะ รองลงมาคือ
 การวิจารณ์ขั้นวิเคราะห์ ทำให้เข้าใจองค์ประกอบของผลงานศิลปะ

(4.3) ด้านสื่อการเรียนการสอน

ผู้เรียนมีความเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านสื่อการเรียนการสอน
 ในระดับมากที่สุดและระดับมาก โดยข้อที่มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด คือ ข้อมูลเกี่ยวกับ
 ภูมิหลังและประวัติของศิลปิน มีความจำเป็นต่อการวิจารณ์ รองลงมาเป็นความคิดเห็นในระดับมาก
 ตามลำดับ ได้แก่ แบบฝึกการวิจารณ์ผลงานศิลปะ เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ และภาพถ่ายที่
 นำมาทดสอบมีความเหมาะสมต่อการวิจารณ์ และภาพสไลด์ที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนมี
 ความเหมาะสมต่อการเรียนรู้

(4.4) ด้านการประเมินผล

ผู้เรียนมีความเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านการประเมินผลในระดับมาก
 และปานกลาง โดยข้อที่มีความคิดเห็นมากเป็นอันดับ 1 คือ กิจกรรมการวิจารณ์เป็นรายบุคคล
 เหมาะสมต่อการนำมาประเมินผลการเรียน รองลงมา คือ ควรแบบฝึกการวิจารณ์ผลงานศิลปะ
 เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลการเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 เหมาะสมต่อการนำมาประเมินผลการเรียน ส่วนความคิดเห็นในระดับปานกลาง คือ กิจกรรม
 การวิจารณ์เป็นกลุ่มเหมาะสมต่อการนำมาประเมินผลการเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาผลการสอนศิลปะวิจารณ์ตามแนวทฤษฎีของ ปิ่น เอ มิทเลอร์ ในการวิจัยครั้งนี้
 เป็นการพัฒนาแผนการสอนที่ประยุกต์แนวคิดและกรอบทฤษฎีในการสอนศิลปะวิจารณ์มาทดลองใช้
 กับผู้เรียนสาขาวิชาศิลปศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย โดยทำการทดลอง
 สอนกับผู้เรียนสาขาวิชาศิลปศึกษา ชั้นปีที่ 3 จำนวน 13 คน ในภาคการศึกษาปลายปีการศึกษา

ผลการทดลอง พบว่า การสอนศิลปวิจารณ์ตามทักษะและกรอบทฤษฎีของ ปีน เอ มิทเลอร์ ช่วยพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ทฤษฎีศิลปวิจารณ์ และความสามารถทางการวิจารณ์ผลงานศิลปะของกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง กล่าวคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางทฤษฎีศิลปวิจารณ์หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจำนวนผู้เรียนที่มีความสามารถทางการวิจารณ์ผลงานศิลปะในกระบวนการวิจารณ์ขั้นวิเคราะห์ และขั้นตัดสินหลังการทดลอง จำนวนเพิ่มมากขึ้นมากกว่าก่อนการทดลอง ส่วนกระบวนการวิจารณ์ขั้นพรรณนาและขั้นตีความมีจำนวนไม่แตกต่างกัน ผลจากการทดลองดังกล่าว อาจเป็นผลมาจากกลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้เป็นกลุ่มผู้ที่มีความรู้พื้นฐานในด้านศิลปวิจารณ์ และความสามารถทางการวิจารณ์ศิลปะมาก่อน ทั้งนี้จากการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ ของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีประสบการณ์การเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ มาแล้ว ทุกคน ได้แก่ จิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ การออกแบบ ประวัติศาสตร์ศิลปะ ศิลปะสมัยใหม่และร่วมสมัย และศิลปวิจารณ์ อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างในการทดลองจะผ่านการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ รวมทั้งรายวิชาศิลปวิจารณ์มาแล้วก็ตาม ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เพิ่มขึ้น จึงเป็นคะแนนที่วัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะและกรอบทฤษฎีศิลปวิจารณ์ของ ปีน เอ มิทเลอร์ ซึ่งเป็นความรู้ใหม่เป็นส่วนใหญ่ และความสามารถในการวิจารณ์ผลงานศิลปะในกระบวนการวิจารณ์ขั้นพรรณนาและขั้นตีความที่กลุ่มตัวอย่างมีมากกว่าก่อนและหลังการทดลอง อาจเป็นเพราะความสามารถพื้นฐานเดิมของกลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ประสบการณ์เดิมที่เคยเรียนรู้มาใช้ในการวิจารณ์ ส่วนความสามารถในกระบวนการวิจารณ์ขั้นวิเคราะห์ และขั้นตัดสินที่กลุ่มตัวอย่าง ในการทดลองมีความสามารถเพิ่มขึ้น อาจเป็นผลมาจากการใช้แบบฝึกการวิจารณ์ผลงานศิลปะ ในขั้นวิเคราะห์ที่ได้ใช้ประกอบการสอน ซึ่งมีลักษณะที่เอื้อต่อการพัฒนาความสามารถขั้นวิเคราะห์ กล่าวคือ การวิจารณ์ขั้นวิเคราะห์ในแบบฝึกตามแนวทฤษฎีของป็น เอ มิทเลอร์ ได้จำแนกคุณสมบัติสำคัญในการวิจารณ์ผลงานศิลปะ ได้แก่ มูลฐานศิลปะ และหลักการศิลปะมาจัดวางในรูปของแผนภูมิการออกแบบ (Design Chart) เพื่อให้ผู้เรียนพิจารณาหาความสัมพันธ์ระหว่างคุณสมบัติทั้งสอง โดยการกำหนดเครื่องหมายลงในแผนภูมิที่กำหนดแล้วจึงนำผลลัพธ์ที่ได้จากแผนภูมิการออกแบบ ไปใช้ในการวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาต่อไป

อย่างไรก็ดี จากการสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างการทดลองด้านสื่อการเรียนการสอน พบว่า แบบฝึกการวิจารณ์ ผลงานศิลปะ เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ในระดับมาก

สำหรับความสามารถทางการวิจารณ์ผลงานศิลปะ ในขั้นตัดสิน ที่จำนวนผู้เรียนในกลุ่ม ตัวอย่างการทดลองสามารถอธิบายเหตุผลการตัดสินความสำเร็จของผลงานศิลปะ ในเชิงคุณค่า ทางสุนทรียภาพตามแนวทฤษฎีศิลปะเพิ่มมากขึ้นนั้น อาจเป็นผลเนื่องมาจากกระบวนการเรียน การสอน ได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่ต่อเนื่องตามลำดับความสามารถ และมีข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับ แนวคิด ทฤษฎีศิลปะวิจารณ์ ตลอดจนประวัติของศิลปินเพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถวิจารณ์ ผลงานศิลปะ ในขั้นตัดสินได้ เกี่ยวกับข้อมูลภูมิหลังและประวัติของศิลปินนี้ ผู้เรียนมีความเห็นว่า มีความจำเป็นมากที่สุดในการวิจารณ์ผลงานศิลปะ ซึ่งบ่งชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนได้เห็นความสำคัญ ของแหล่งข้อมูลจากภายนอกที่เกี่ยวกับผลงานศิลปะ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทฤษฎีที่ มิทเลอร์ (Mittler, 1983) กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอนศิลปะวิจารณ์ในที่นี้ เป็นชุดของการ เรียนรู้เชิงจิตวิทยา (Psychologically set) เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน มีความสนใจใคร่รู้ต่อเนื่องออกไป โดยการสืบเสาะหลักฐานเพื่อมาอ้างอิง และสนับสนุนความ คิดเห็นของตนจากข้อมูลทางประวัติศาสตร์ศิลป์ ทั้งนี้ก็ด้วยเหตุที่ว่า ผลงานศิลปะในชั้นเดียวกัน นี้ บางทีอาจจะมี ความหมายหรือคุณสมบัติอื่นใดแฝงอยู่อีก ที่ทำให้ผู้เรียนต้องศึกษาหาข้อเท็จจริง (facts) เกี่ยวกับตัวศิลปิน ลักษณะของชนชาติ ยุคสมัย และแบบอย่างเฉพาะของศิลปิน โดย เป็นการหาข้อมูลเพิ่มเติม และปรับข้อสรุปเบื้องต้น ซึ่งข้อค้นพบดังกล่าว แสดงว่า การประยุกต์ ทักษะและกรอบทฤษฎีของ ยีน เอ มิทเลอร์ มาใช้ในการสอนศิลปะวิจารณ์ สามารถนำมาใช้ แขนงแผนการสอนปกติได้ และสื่อการสอนโดยเฉพาะแบบฝึกการวิจารณ์ ผลงานศิลปะจะช่วย เสริมสร้างความสามารถทางการวิจารณ์ศิลปะ ในขั้นวิเคราะห์และขั้นตัดสินได้ดี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย